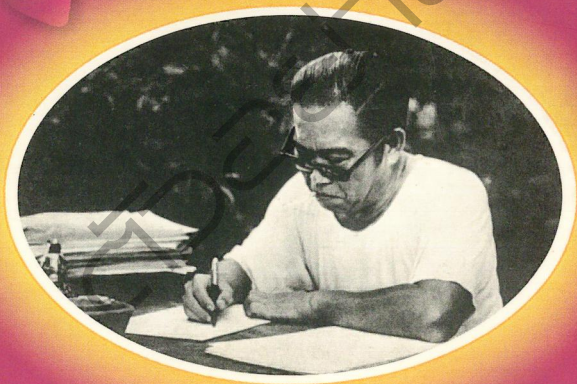

รวมวรรณกรรมรักอมตะ
แต่วิญญานรักของ

อึ้งออร

เจ้าของสมญา

"ปลายปากกาขโลมน้ำผึ้ง"

รวมวรรณกรรมอมตะ
แต่วิญญาณรักของอิงอร เล่ม ๒

นิธรา - สายัณห์
ระหว่างหมากับราชสีห์
โลงทอง

วอลซ์เพลงสุดท้าย

กลืนยี่โกแดง

ราชันย์ผู้พิชิต

แต่ฉันทิยาณรักข๑ง

๑๑๑๑

ภาคสอง

รวมวรรณกรรมรักอมตะ เจ้าของสมญา

“ปดายปากกาข๑มหน้าฟ๑ง”

แค่วิทยานุกรณรักของอิงอร (ภาค ๒)

อิงอร

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี ปุณฺณคำ

พิมพ์ครั้งที่ 1 The Knowledge Center, กันยายน 2546

ราคา 139 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

การนำส่วนหนึ่งส่วนใด เพื่อตีพิมพ์ ทำซ้ำ ดัดแปลง คัดลอกหรือประโยชน์อันหนึ่งอันใด เป็นพิเศษ ต้องได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์ The Knowledge Center

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

อิงอร

แค่วิทยานุกรณรักของอิงอร (ภาค ๒) --- เชียงใหม่ : The Knowledge Center, 2546

294 หน้า

นวนิยายไทย I ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 974-91608-3-5

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ The Knowledge Center

ในเครือบริษัท ดวงกลมเชียงใหม่ กรุป จำกัด

79/1 ถนนคชสาร ตำบลช้างคลาน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50100

โทรศัพท์ 0-5320-6995-9 โทรสาร 0-5328-4637

E-mail : dkchmai@loxinfo.co.th

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดี.เค. บุก ดิสทริบิวเตอร์ จำกัด

88 ซ.สมานึกมัย 1 ถนนพหลโยธิน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2942-9270-2 โทรสาร 0-2942-9273

www.dkbookcenter.com Email : sales@dkbookcenter.com

พิมพ์ที่

บริษัท นนบุรีการพิมพ์ จำกัด

โทรศัพท์ 0-5327-9934, 0-5327-9117 โทรสาร 0-5381-4688

E-mail : noppuree@loxinfo.co.th

บรรณาธิการบริหาร : จริยา สกุลสุทรวงศ์

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : ผศ.ดร.พชรนัย ธรรมเสนา

บรรณาธิการ : Joseph S.G. มังคณา เกียรติพงษ์

บรรณาธิการฝ่ายวิชาการ : ดร.พนมพร จันทระปัญญา

ฝ่ายกฎหมาย : สุรติ เศรษฐอรุณ

บรรณาธิการฝ่ายภาษาต่างประเทศ : สุขชัย สกุลสุทรวงศ์, รศ.วดี ขาดีอุทิศ

ดร.เพ็ชร รูปะวีเชษฐ์, Thomas L. Becker

Art Director : J. Theresa

กองบรรณาธิการ : จันทร์เพ็ญ ยะโส, ไพไลน ปันนาค, จิรดา สกุลสุทรวงศ์,

นพวรรณ คงสี, ศรัญญา วิชัย หน้าปกและรูปเล่ม : นราพร สมพงษ์

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์ขอเสนอ อมตนิยายอันแสนหวานของนักประพันธ์ผู้ซึ่งรจนาด้วยปากกาชุบน้ำผึ้ง เรื่องของอิงอร นอกจากจะแสดงลักษณะเด่น โดยการใช้สำนวนเปรียบเทียบ อ่อนหวานล้าลึกพิสดารแล้ว เนื้อเรื่องก็ยังสนุกสนานชวนติดตาม และสอดแทรกแง่คิดในเรื่องเกี่ยวกับความรัก ซึ่งถึงแม้จะเป็นงานเขียนที่ล่วงมาถึง ๖๐ กว่าปีแล้ว ก็ยังเป็นแง่คิดที่ใช้ได้จนถึงปัจจุบัน

สำนักพิมพ์ได้คัดเลือกงานเขียนบางชิ้นของอิงอรมา รวมพิมพ์เป็นเล่มโดยให้ชื่อใหม่ว่า “*दैวัญญวณรักของอิงอร*” เพราะแต่ละเรื่องก็นำมารวบรวมล้วนเป็นเรื่องของความรักอันผูกพันลึกซึ้งทั้งสิ้น จึงเข้าใจว่าจิตวิญญาณของท่านผู้เขียนน่าจะบูชาและมั่นคงในความรักเป็นแน่แท้

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ The Knowledge Center

รู้จักอิงอร

อิงอร หรือ ตักดีเกษม หุตาคม เกิดเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2461 ที่ตำบลบ่อพลับ เกะยอ จังหวัดสงขลา อาศัยอยู่กับแม่และยายมาตั้งแต่เด็ก ได้รับการศึกษาขั้นต้นที่ โรงเรียนวัดมัชฌิมาวาส (วัดยายสีจันทน์) จบชั้นมัธยมปลายที่ โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา ระหว่างเรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ 5-6 ได้มีกิจกรรมอย่างหนึ่งซึ่งเจ้าตัวมิได้ล่วงรู้เลยว่ามันคือ

ก้าวแรกที่ผลักดันชีวิตให้เข้ามาเดินบนถนนหนังสือ นั่นก็คือ การทำหนังสือเป็นรูปเล่มด้วยตัวเองทั้งหมด นับตั้งแต่เขียนเรื่อง แต่งเรื่อง เขียนรูป ลอกรูป และตั้งชื่อหนังสือนี้ว่า **วิทถาร บันเทิงศาสตร์** จากนั้นก็แจกจ่ายให้เพื่อนๆ ยืมอ่าน เรื่องที่ นำมาเขียนก็เลียนแบบเรื่องของนักประพันธ์ที่เขาชอบอ่าน เป็น เกร็ดพงศาวดารจีนบ้าง ฝรั่งเศส ไทยบ้าง รูปที่เขียนเป็นหน้าปก และประกอบเรื่องก็ลอกมาจากฝีมือของศิลปินมุขมิที่เขาชื่นชอบ อีกเช่นกัน หนังสือที่เขียนประจำยุคนั้นไม่ได้มีเพียงฉบับเดียว ชั้นเรียนหนึ่งๆ จะมีหลายฉบับแข่งขันกันในตัว เป็นรายเดือน บ้าง รายสัปดาห์บ้าง รายสัปดาห์บ้าง สุดแต่กำลังทุนทรัพย์ของ เจ้าของ **วิทถารบันเทิงศาสตร์** มิได้หยุดอยู่เพียงแค่นั้น แต่ ยังไปถึงมือครูแหว นิลพยัคฆ์ อาจารย์พิเศษภาควิชาภาษาไทยซึ่งทำหน้าที่เป็นอาจารย์บรรณารักษ์ ประจำห้องสมุดของ โรงเรียนในขณะนั้น ทำให้ศักดิ์เกษมได้รับการแต่งตั้งให้เป็น ผู้ช่วยบรรณารักษ์ และนี่คือช่วงโอกาสแห่งชีวิตที่ทำให้เขามีเวลา อ่านหนังสือต่างๆ มากมาย และเนื่องจากศักดิ์เกษมถือกำเนิด มาจากครอบครัวที่ยากจน เงินทองที่ได้มามีจำกัด เขาจึงจำเป็นต้องเก็บเงินค่าอาหารกลางวันสะสมไว้เป็นค่าเล่าเรียน โดยใช้ การทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยบรรณารักษ์ มาเป็นข้ออ้างถึงเหตุที่ ตนไม่ค่อยลงไปกินอาหารกลางวันเช่นคนอื่นๆ เขาใช้เวลาช่วงนั้น หมดไปกับการอ่านหนังสือนานาชนิดในห้องสมุด

ศักดิ์เกษมเดินทางเข้าสู่พระนครเพื่อศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองพร้อมกับการทำงานที่กรมโยธาเทศบาลไปด้วย ทำได้ 6 เดือนเศษจึงแอบไปสอบแข่งขันข้าราชการสามัญชั้นจัตวาอันดับ 4 และได้บรรจุเข้าทำงานในกรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ (ปัจจุบันคือกระทรวงศึกษาธิการ)

ในสมัยนั้นกระทรวงธรรมการอุดมไปด้วยนัก - ประพันธ์ และจิตรกรอันลือชื่อเป็นต้นว่า **นาคะประทีป, นาย - ดำราณ เมืองใต้, สด ภูมะโรหิต, วรรณสิทธิ** และ **เหม เวชกร** เพื่อนร่วมแผนกรวมทั้งตัวเขาเองจึงได้รวบรวมผลงานที่พิมพ์ออกมา ทั้งได้เรื่องและไม่ได้เรื่องนั้นมารวมเย็บเล่มและส่งอ่านกันเป็นการผ่อนคลายความเคร่งเครียด จนกลายเป็นกำเนิดหนังสือพิมพ์ตัวพิมพ์ดีดประจำกระทรวงขึ้นมา มีชื่อว่า **รวิอักษร** จากนั้น จึงถูกส่งเผยแพร่ต่อ ๆ กันไป จากมือหนึ่งสู่อีกมือหนึ่ง จากในแผนกออกนอกแผนก นอกกอง นอกกรมไปเรื่อย ๆ จนกระทั่ง **รวิอักษร** ออกมาถึงเล่มที่ 4 พลโทประยูร ภมรมนตรี ท่านรัฐมนตรีกระทรวงธรรมการรู้เรื่องเข้า **รวิอักษร** ก็ถึงกาล - อวสาน เพราะท่านไม่ใช่คนช่างเล่นเหมือนกลุ่มผู้จัดทำ ชาว - คณะ **รวิอักษร** จึงเขียนส่งไปลงหนังสือพิมพ์ซึ่งตีพิมพ์สู่สายตาสาธารณชนจริง ๆ

นักเขียนอีกท่านที่ศักดิ์เกษมนิยมขึ้นชอบมากเป็นพิเศษ

คือ **ยาขอบ** หรือ **โชติ แพร่พันธุ์** เมื่อคัดดีเกษม ได้อ่าน **สินในหมึก** ของ ยาขอบแล้วก็เกิดความรู้สึกดีมีต่อกับ ความไพเราะ เพราะพริ้งของภาษาจึงเขียนจดหมายไปชื่นชมยาขอบ โดยใช้ชื่อว่า **อิงอร** ซึ่งเป็นชื่อนางเอกในเรื่องที่ตนเป็นผู้เขียน เมื่อครั้งทำหนังสือรื้ออักษร คัดดีเกษมเคยกล่าวถึงความของ นามปากกาว่า “**อิงผู้หญิง พจนานุกรมก็แปลว่า คีใจ รู้ลึก รากศัพท์มาจากเขมร ไปพลิกดูทีหลัง แต่แต่งขึ้นมาเองเพราะ รู้ลึกว่ามันหวานเหมาะสำหรับชื่อนางเอกนวนิยายเรื่องนั้น**”

คัดดีเกษมก้าวเข้ามาเป็นนักเขียนอย่างจริงจังครั้งแรก เมื่อ **ศรีบูรพา** หรือ **กุหลาบ สายประดิษฐ์** เขียนตอบจดหมาย ของอิงอรลงตีพิมพ์ใน **หนังสือประชามิตร-สุภาพบุรุษ** และ ชมเชยการเขียนหนังสือของอิงอรว่ามีทำที่ว่าเป็นนักประพันธ์ใน อนาคต คัดดีเกษมจึงปิดฝุ่นเรื่องสั้น **สิ่งที่เหลือ** ที่ตนเขียนไว้ใน รื้ออักษรส่งไปให้ศรีบูรพา โดยใช้นามปากกา **อิงอร** ปรากฏว่า สิ่งที่เหลือได้รับการตีพิมพ์ที่ **ประชามิตร-สุภาพบุรุษ** ทันที สร้างความอึดใจใจให้เขาเป็นอย่างยิ่ง

สัปดาห์ต่อมา **ประชามิตร-สุภาพบุรุษ** ฉบับวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2486 **เธอลิ้น คั่นสูญทุกๆ สิ่ง สัตถุญาจำ** ของอิงอรเป็นเรื่องที่สอง ฉบับวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2486 ตีพิมพ์ **นิทรา-สายัณห์** เป็นเรื่องที่สาม และเป็นเรื่องที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ก็ยังมีเรื่อง **ชากรักที่ยังหายใจ** ที่ได้รับ

การตีพิมพ์เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2488 จากเรื่องแรกจนมาถึงเรื่องที่ 10 รวมเป็นเวลา 2 ปีเศษที่ชื่อ อิงอรปรากฏบนถนนหนังสือ

เวลาต่อมา **นิทรา-สายัณห์** ได้ถูกนำไปขยายให้ยาวขึ้นเพื่อทำการตีพิมพ์เป็นเล่มครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2488 **นิทรา-สายัณห์** ได้รับ การต้อนรับจากบรรดานักอ่านอย่างอบอุ่น และยังเป็นที่ยอมรับในหมู่นักเขียนร่วมสมัย ผลงานจากความคิดความฝันอารมณ์รักโรแมนติกที่ได้รับการตีพิมพ์สู่บรรณพิภพนั้นทำให้ชื่อเสียงของอิงอรกระจายไปทุกมุมเมือง ถ้อยคารมอันเสนาะพร้อมกับคำบรรยายอันวิไลพิจิตรทำให้เขาได้รับสมญาว่าเป็น **นักประพันธ์ปลายปากกาขลุ่ยน้ำผึ้ง**

ผลงานของอิงอรหลายต่อหลายเล่มได้รับการถ่ายทอดออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่น **ธนูทอง**ที่กำลังเป็นนวนิยายโด่งดังในขณะนั้นก็ถูกจัดทำเป็นละครเวที โดยคณะละครเทพศิลป์ของคุณหญิงน้อมจิตร อรรถไกรวัลลภที่ เปิดฉากแสดงครั้งแรกที่ศาลาเฉลิมนครในราว พ.ศ. 2490 ประสบความสำเร็จด้วยการทำรายได้สูงถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท หลังจากนั้นธนูทองจึงย้ายไปแสดงต่อที่เวทีศรีเยาวราช เพื่อสนองความต้องการของผู้ชมอีก และสามารถสร้างประวัติศาสตร์ให้กับวงการละครโดยสร้างรายได้สูงสุดถึงหนึ่งล้านบาทที่ศาลาเฉลิมไทย นับตั้งแต่นั้นมา นวนิยายโคกสะเทือนใจของอิงอรจึงปรากฏต่อสายตา

ผู้ชมบนเวทีละครอย่างไม่ขาดสาย อาทิ นิทรา-สายัณห์, บุษรงทอง, ช้องนาง, เวียงฟ้า, โลงทอง, ดรรชนีนาง, ราชันย์ผู้พิชิต, รีมฝั่ง เนรัญชลา, กลิ่นยี่โถแดง และ เกียรติศักดิ์ทหารเสือ นาม **อิงอร** กลายเป็นสัญลักษณ์ประกันคุณภาพของเรื่องราวที่ดำเนินอยู่บนเวทีละครสมัยนั้น

ต่อมายุคของละครเวทีซบเซาลงเมื่อความเคลื่อนไหวของ จอภาพยนตร์เข้ามาแทนที่ บทประพันธ์ของอิงอรจึงได้ถ่ายทอดลงบนแผ่นฟิล์มหลายต่อหลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็น นิทรา - สายัณห์ ซึ่งสร้างโดยบริษัทบูรพาฟิล์มภาพยนตร์ สูดปากฟ้า, น้ำผึ้งพระจันทร์, ดอกอ้อจากสงขลา ฯลฯ และเมื่อสื่อโทรทัศน์เข้ามามีบทบาท เรื่องราวจากจินตนาการของอิงอรก็ได้รับการ - ถ่ายทอดเป็นละครโทรทัศน์ เช่น เสือเก่า, เกียรติศักดิ์ทหารเสือ, มาลัยสยมพร ฯลฯ

ศักดิ์เกษม หุตาคม คลุกคลีอยู่กับวงการหนังสือ วงการบันเทิงโลกมาอย่างยาวนานและประสบความสำเร็จในทุกๆ ด้านอย่างน่าชื่นชม

ในแง่ชีวิตครอบครัว **ศักดิ์เกษม หุตาคม** สมรสกับ **คุณเยาวนิช หุตาคม (เสวตศิลา)** มีบุตรธิดาด้วยกัน 4 คน คือ ศศิธรณ์, สันติธร, กรวิก และนิสรา

ศักดิ์เกษมรับราชการเรื่อยมาจนถึงเกษียณอายุเมื่อ พ.ศ. 2522 ตำแหน่งสุดท้ายในชีวิตราชการคือผู้ช่วยผู้อำนวยการ

กองสงเคราะห์ชาวเขา กรมประชาสงเคราะห์ หลังเกษียณเขาได้
เขียนเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจการเมืองลงในคอลัมน์ **วัน - เวลา**
และเขียนนิพากษ์วิจารณ์วงการบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นละคร
ภาพยนตร์ ตลอดจนวรรณกรรมต่างๆ ตีพิมพ์ในคอลัมน์
พระอาทิตย์ชิงดวง ให้กับหนังสือพิมพ์ **สยามรัฐรายวัน** เป็น
ประจำสม่ำเสมอมาหลายปี จนกระทั่งเกิดการเปลี่ยนแปลง
ครั้งใหญ่ของหนังสือพิมพ์สยามรัฐในปี พ.ศ. 2529 คอลัมน์
ทั้งสองของอิงอรจึงต้องยุติลง

อิงอรใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างสงบสุขอยู่กับต้นไม้และ
นกหลายสิบตัวในบริเวณบ้านที่ซอย 101/1 ถนนสุขุมวิท
กรุงเทพมหานคร และได้สิ้นชีวิตลงด้วยโรคหัวใจเมื่อคืน
วันอาทิตย์ที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2529 ด้วยวัย 68 ปี

หมายเหตุ เรียบเรียงจากคอลัมน์ คน - ความคิด
- ชีวิต - ผลงาน โดยเรিংไชย พุทธิโร (ถนนหนังสือฉบับที่ 7
เดือนมกราคม พ.ศ. 2530)

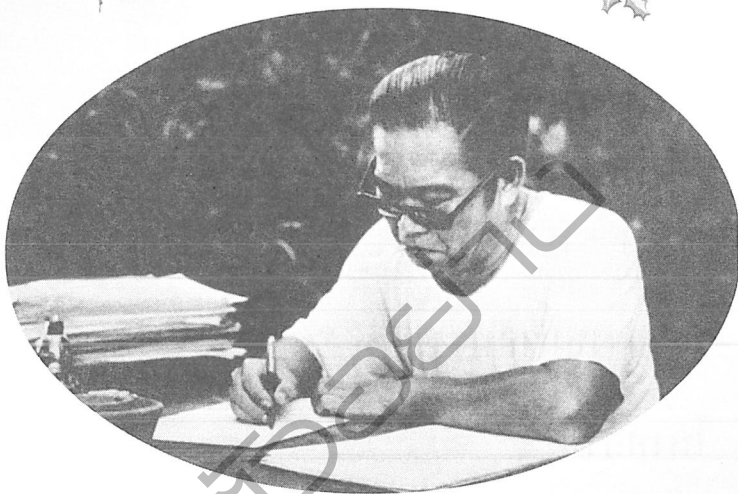

สารบัญ

ภาคสอง

นิทรา - สายัณห์.....	1
ระหว่างหมากับราชสีห์	159
โลงทอง.....	183
วอลซ์เพลงสุดท้าย.....	215
กลืนยี่โถแดง.....	235
ราชันย์ผู้พิชิต.....	261

นามปากกา **อิงอร** เปรียบประดู่อัญมณีนางาม
ที่ประดับวงการวรรณกรรมไทย ด้วยฝีมือการประพันธ์ที่หา
ใครเทียมยาก และผลงานของอิงอวยังสามารถสร้างแรงบันดาลใจ
ให้แก่ผู้อ่านที่ปรารถนาจะเป็นนักเขียนนวนิยายรักได้อยู่เสมอ

นิทรา-สายัณห์

นวนิยาย

พิมพ์ครั้งแรก

ในหนังสือพิมพ์ 'ประทีปมิตร-สุภาพบุรุษ'

พิมพ์ครั้งที่สอง

โดยสำนักพิมพ์วิจิตรวรรณกรรม

พิมพ์ครั้งที่สาม

โดยโรงพิมพ์ไทยพานิช

พิมพ์ครั้งที่สี่

โดยสำนักงานพิมพ์ 'อิงอร'

พิมพ์ครั้งที่ห้า

โดยสำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์

ละคร

ผู้ประพันธ์ถอดประพันธ์เป็นบทละคร

นำออกแสดงเป็นครั้งแรก ณ เวทีศรีเยาวราช

ศรี - ศรี

หญิงใดใจซื่อ.....ยึดถือคำมั่นสัญญารัก ดวงวิญญาน
แน่นสลักกับชายเดียวรักเดิมแน่วแน่ เทียงแท้ดูเวลาตรง
อารมณ์ไร้ความอ่อนไหว ห่างไกลจากความเป็นยอดสนกลางแจ้ง
เอนลู๋ เอนดูจลมตามกระแสพัด

ขอชีวิตของเธอ ลอยลมอยู่กลางธารน้ำผึ้งดอกไม้
ปราศพันอุปสรรครัก ระรินหวานในชีวิตวิวาห้อย่ารู้วันโรย ชื่อ
ศักดิ์สกุลงำเรณูวัฒนาตราบนิรันดร์

ขอบันไดทองสวรรค์ทอดเชิญต้อนรับเมื่อวิญญาน
ดอกไม้ของเธอลอยลามาพบ

ด้วยพรจากใจจริงของ

“อิงอร”

บทนำเรื่อง

“สายัณห์ของนิด

นิดมาหาสายัณห์แล้วตามที่นิดให้สัญญาไว้ ความรักและสงสาร สายัณห์เตือนนิดทุกวัน ทุกเวลา ที่อยู่ทางโน้น แต่เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไม่เหมือนที่เราคิดคาด นิดทำลายพันธะไม่หลุดสายัณห์ขา คนที่นิดหนีเข้ามา นอกจากคนผู้นำสงสาร ซึ่งนิดไม่รักรัก แต่อดบูชาความดีเขาไม่ได้ เมื่อได้อยู่ร่วมกันมาถึงสามปีกับทารกตาต่างๆ เลือดเนื้อเชื้อไขของนิด และเขาอีกคนหนึ่ง นิดทิ้งผัวนิดทิ้งได้ เขาไม่ได้เป็นอะไรกับนิดมากกว่าเป็นผู้ที่นิดต้องแต่งงานด้วยตามหน้าที่ เพื่อจะได้แต่งงานกับสายัณห์ที่นิดรักในที่สุด แต่นิดทิ้งลูก ซึ่งแม้แต่จะเกิดมาเพราะผลที่นิดต้านทานต่ออำนาจสุตวิสัยไม่ได้ ลูกตาต่างๆ ก็เป็นลูกของนิด เลือดในอกของนิดก่อนหน้านี้ทิ้งไม่ได้

แต่เหนือสิ่งเหล่านี้ ก็คือ สายัณห์ และคำสัญญา นิดมาหาสายัณห์เมื่อครบกำหนดวันสัญญา มาตามที่สัญญา เรียกร้องเท่านั้น ไม่ใช่สายัณห์เรียก ยิ่งได้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างสายัณห์กับเพื่อนสาวชาวไร่ นิดยังนึกอยากจะทำลายเสียแต่วันรุ่งด้วยซ้ำ สายัณห์ยังซื่อ รัก และตั้งใจที่จะได้นิดมา นิดรู้

แต่นิดพอจะสังเกตความกระอักกระอ่วนของคุณเอ๋อมพรได้ว่าเธอมีความสัมพันธ์กับสายัณห์ในสถานและระดับไหน สำหรับสายัณห์ คำของคุณเอ๋อมพรเทียบกับนิดในปัจจุบันเหมือนดอกมะลิเทียบกับดอกหญ้าแห้ง นิดนึกยินดีที่มองเห็นความสุขของสายัณห์ที่นิตรักได้ลงๆ เมื่อนิดจะจากสายัณห์ไปในคราวนี้อีกครั้งหนึ่ง จากไปโดยไม่มีสัญญาว่าจะกลับมาอีก

แต่สิ่งที่ได้เกิดขึ้นเมื่อเดือนก่อน และคืนนี้ ความสุขความรักที่สายัณห์ได้ให้เมียสองคืนของสายัณห์เท่าที่สายัณห์รักและรอคอยมานานปี ความอบอุ่นที่นิดได้รับในเวลาท้องฟ้าสางจากสายัณห์ เมื่อโกปาส่งเสียงเจื้อยแจ้ว สร้างอารมณ์ร่ายอารมณ์หวง เห็นแกตัว และอารมณ์ที่ถ้าจะมีสิ่งใดขับไล่นิดให้พรากไปจากสายัณห์อีก นิดจะขอเลือกให้เป็นจากตายสิ่งเดียว ผังไว้กับนิตสนิทแน่นทีเดียว

ยอดรักของนิด.....นิดจากสายัณห์ไม่ได้เสียแล้ว ในเมื่อนิด ยังมีชีวิตอยู่ นิดทิ้งลูกซึ่งบัดนี้เพิ่งมีอายุไม่ครบขวบ นิดทิ้งไม่ได้ เมื่อนิดกำลังเป็นแม่ ความรักระหว่างสายัณห์กับลูกนิด ขอตั้งตัวอยู่ ณ ท่ามกลางมืออยู่ทางเดียวเท่านั้นที่ยังเหลือให้นิดเดิน คือ ทางโง่ๆ ขลาดเขลาที่นิดขอตัดสินใจเดินอยู่ ณ บัดนี้

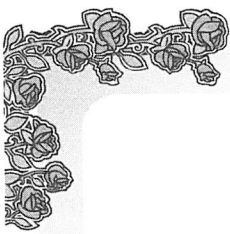
ทูนหัวของนิด.....นิดลาไปแล้ว ขอคำสัญญาให้นิดสักสองข้อได้ไหมคะ แต่งงานเสียกับคุณเอ๋อมพร แล้วขอให้ผังศพ

นิดใกล้ๆ กับกระท่อมสายัณห์ เพื่อนิดจะได้อยู่ใกล้วิญญาณ
นิดจะได้มองเห็นความสุขในครอบครัวของสายัณห์ และคุ้มครอง
สายัณห์อยู่ชั่วชีวิตอันยืนยาวของสายัณห์และเอื้อมพร

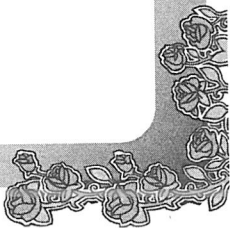
นิดเคยบอกสายัณห์บ่อยๆ จำได้ไหมคะ ว่านิดรัก
สายัณห์ อย่างแม้ว่าจะได้แต่งงานอยู่กินกันเพียงวันเดียว แล้ว
ตายจากสายัณห์ไปก็ไม่เสียใจเสียตายชีวิต นิดได้สัญญากับ
สายัณห์ไว้ว่าจะไปจากสายัณห์สามปี แล้วกลับมาหาสายัณห์
อีก.....แล้วจะตายอยู่ในอ้อมแขนของสายัณห์ บัดนี้นิดก็เกินไป
ตามที่พูด และสัญญาแล้ว

ขอให้สายัณห์ของนิดจงเป็นสุขสมที่นิดปรารถนา

จากเมียของสายัณห์
ด้วยดวงวิญญาณชั่วกัลปาวสาน

ก่อนดำนั้น สายัณห์ สุภาพบุรุษ
ผู้ขริบต่อเอื้อมพรก็ได้ไปพักอยู่ในกระท่อม
ไม้ไผ่หลังเล็กที่ปลูกเด่นอยู่บนเนินหญ้า
ชายละม้ายไม่ริมหัวผ่น้ำใสที่ไหลผ่านพื้นที่
นั้น ในอาณาเขตใกล้ชิด ติดต่อกับกระท่อม
หลังใหญ่ภายใต้ความบงการของเอื้อมพร
ผู้ซึ่งเขาไม่โยยดีที่จะสนทนากับด้วย อย่าง
เรียบร้อย

นิทรา - สายัณห์

“เป็นผู้ชายได้คนหนึ่ง” พระรัฏฐกิจวิกรม พุดพิมพ์พำกับตนเอง แต่ดังพอที่เอื้อมพร ซึ่งกำลังยืนอยู่ที่ระเบียงได้ยินถนัด ตาตำขลับมองหน้าผู้พูดคล้ายกับจะถามถึงความหมายของคำว่า “ผู้ชาย” เมื่อเห็นชายชราที่กำลังเพลินอยู่กับกลองยาเส้นและพลิกหนังสือตำราภสัทธรรมที่อ่านค้างอยู่อ่านต่อไปก็หันกลับรู้สึกกระดากใจตัวเองที่ไวต่อคำพูดลอยๆ ประโยคนั้นจนเกินไป

ขณะนั้น “สุภาพบุรุษ” สายัณห์ สุวิศิษฐ์กำลังลับรื้อไม้มุงตรงไปทางสะพานข้ามลำธาร จริง! เป็นสุภาพบุรุษเอื้อมพรนี่ในใจตาจ๋ออยู่ที่ร่างโปร่งสูงของสายัณห์กลางสะพานไม้ ถ้าเขาจะวางท่าขริ่ม และเก็บตัวลงให้น้อยกว่านี้อีกสักนิดการไวตัวเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของผู้ชาย เอื้อมพรเคยนึกชอบทะนงอย่างสุภาพที่ผู้ชายควรเพาะไว้เป็นอหยาศัยประจำ เช่นเดียวกับผู้หญิงควรมีจริตงอนไวเสริมความงาม แต่ทั้งสองอย่างนี้ถ้ามีมากเกินไปเลยความพอดีมันจะกลายเป็นสิ่งที่น่าอึดอัดสำหรับผู้ได้รับ ชั่วระยะเวลาร่วมเดือนที่เขาเข้ามาเป็นแขกของพ่อและคนแปลกหน้าของลูก ในครอบครัว “รัฏฐกิจวิกรม” สุภาพบุรุษของคุณพ่อเพิ่งจะมาเหยียบกระท่อมหลังใหญ่เพียงสองครั้งครั้งแรกเมื่อปลายฤดูฝนที่แล้ว พระรัฏฐกิจวิกรมกลับจากธุระติดต่อเรื่องขนส่งพืชผลในไร่ไปหาตลาดจำหน่ายที่กรุงเทพฯ พาสุภาพบุรุษร่างสูง ท่าทางขริ่มๆ ผู้นี้มาด้วย

“เป็นเพื่อนหนุ่มร่วมงานของพ่อเมื่อสองปีมาแล้ว นิสัยดี พ่อพบเขาเมื่อตอนลงไปกรุงเทพฯ คราวนี้บอกว่าเบื่องานและลาออกจากราชการเสียแล้ว อยากหาอาชีพที่ไม่ต้องใช้สมอง พักผ่อนไปในตัว จะนึกอย่างไรไม่รู้เมื่อพ่อจวนกลับขอติดตามมาพักอยู่ชั่วคราว บอกว่าเพื่อมีช่องทางจะฝังรกรากอยู่ที่นี้ด้วยกัน”

พระราชกิจจา กระซิบบอกเมื่อเอื้อมพรออกจากไร่ ทำ - หน้าตื้นๆ ที่เห็นชายแปลกหน้าในเครื่องแต่งกายชุดเดินทาง นั่งอยู่ในห้องรับแขก

“สายัณห์ สุรวศิษฎ์” ชายชรากระซิบต่อค่อนข้าง อึดอัดใจ ที่ได้เห็นสมาชิกคนน้อยของครอบครัวแสดงกิริยา วางเฉย ไม่ยินดียินร้ายผิดปกติ แม้จะได้ลอบชำเลื่องมอง ผู้แปลกหน้าอย่างถนัดแล้วก็ตาม

“พ่อคิดว่าคงไม่ทำความชุลมลุกให้เราในระหว่างที่เขา มาพัก ถ้าเราจะมอบกระท่อมไม้ไผ่หลังเล็กริมห้วยให้เขาจะ ลูกเอื้อม”

“ดีแล้วนี่คะ” เอื้อมพรพุดเนือยๆ “เรือนหลังเล็กของ เราร้าง แล้วการรับรองอย่างอื่น.....เรื่องอาหารการกิน”

“โธ้ย!” ชายชราหัวเราะ ตบไหล่เอื้อมพรเบาๆ พร้อม กับโอบร่างน้อยเข้ามากอดไว้ “แขกเขาวิตถ์เรื่องนี้มาก่อนเจ้าบ้าน เสียอีก คุณสายัณห์บอกว่า ขอคนให้เขาคนเดียว แล้ว

ปล่อยให้เขาจัดการเรื่องของเขาเอง แต่พออยากขอความเห็น
ลูกเอื้อม พออยากแสดงความเอื้อเพื่อต่อแขกคนใหม่ของเรา
ให้มากกว่านี้ พ่อคิดว่าจะเชิญเขามาร่วมวงกับเรา ตลอดเวลา
ที่เขาจะตกลงใจว่าจะทำอะไรต่อไป”

“ถ้าเขาไม่รังเกียจเรา ลูกก็ไม่มีข้อขัดใจอะไรมากนัก”
เสียงตอบเอื่อยๆ คีระยังชอบอยู่กับไหล่อันอบอุ่นของชายชรา
แล้วปล่อยให้ท่านโอบเดินไปหาเขา

ชายหนุ่มรีบลุกจากเก้าอี้ โด่งให้เอื้อมพรอย่างอ่อนน้อม
ในขณะที่สองพ่อลูกก้าวเดินมาจากมุมหลังของบ้าน ซึ่งติดต่อกับ
ห้องรับแขกก่อนที่เสียงกังวานหัวๆ ของคุณพระจะเอ๋ย
แนะนำ ให้เอื้อมพรรู้จักกับแขกหนุ่ม และก่อนที่เอื้อมพรจะรีบ
ประนมมือไหว้

“คุณสายัณห์ เอื้อมพรน้องสาวของคุณ”

เอื้อมพรรู้สึกร้อนผะผ่าวบนใบหน้า เมื่อเขาจ้องมองมา
ยังเธอตาแทบไม่กระพริบ “ลูกเอื้อมเขาลำเร็จวิชาการบัญชีจาก
ธรรมศาสตร์ แต่กลับมาสอบทำงานในตำแหน่งแม่บ้านให้พ่อ
ในไร่” คุณพระมองหน้าอายๆ ของเอื้อมพรและหัวเราะ ดูเหมือน
วันนี้เป็นวันที่ท่านผู้เฒ่าจะมีอารมณ์ดี และหัวเราะบ่อยครั้ง
ยิ่งกว่าวันอื่น “เช่นเดียวกับคุณได้รัฐศาสตรมหาบัณฑิต แล้ว
สละเก้าอี้ข้าหลวงที่วางอยู่ใกล้ๆ ข้างหน้า คิดอ่านจะมาเป็น
ชาวไร่”

เขาเพียงแต่ยิ้มน้อยๆ กับสหายอาวุโสของเขา และ
 ขำเลียงมาทางเอี่ยมพรแวบทหนึ่งเท่านั้น ต่อจากนั้นก็สนทนากับ
 ผู้ที่เคยร่วมงานราชการในตำแหน่งสูงกว่าเมื่อสองปีมาแล้ว ซึ่ง
 บัดนี้กำลังจะได้ร่วมอาชีพงานกลางแจ้งอีกครั้งหนึ่ง ดังที่
 เอี่ยมพรนึกภาวนาในใจให้เขาตกลงอย่างเด็ดขาดเสีย แต่ใน
 บัดนั้น เขาคุยกับท่านผู้เฒ่าถึงเรื่องดินฟ้าอากาศ การทำมาหากิน
 พืชผลรายได้ในการทำไร่ ธรรมชาติและเรื่องเก่าๆ ในระหว่าง
 ร่วมงานในครั้งกระโน้นด้วยน้ำเสียงแสดงความเคารพนบถนอบ
 และเอาการเอางาน ดูเหมือนจะเอาใจใส่กับเอี่ยมพรน้อยที่สุด
 ราวกับว่าในวงสนทนานั้น มีเขากับพระรัฐกิจวิกรมสองต่อสอง
 ไม่มีหญิงสาวสวยอีกคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวที่สาม ซึ่งเขา
 ควรจะมีหน้าที่สนใจ หรือชวนสนทนาให้มากกว่านั้นอีกซักนิด
 เป็นอย่างน้อย

“สุภาพ และทำทางเป็นผู้ดีแท้ๆ แต่ช่างวางท่าขีริ้ม
 เสียวเหลือเกิน”

เอี่ยมพรได้แต่นึกในใจ ระหว่างที่นั่งเงิบฟังและคิด
 ก่อนคำวันนั้น สายัณห์ สุภาพบุรุษผู้ขีริ้มต่อเอี่ยมพร
 ก็ได้ไปพักอยู่ในกระท่อมไม้ไผ่หลังเล็กที่ปลูกเด่นอยู่บนเนินหญ้า
 ชายละเมาะไม่ริมห้วย น้ำใสที่ไหลผ่านพื้นที่นั้น ในอาณาเขต
 ใกล้ชิดติดต่อกับกระท่อมหลังใหญ่ภายใต้ความบงการของ
 เอี่ยมพร ผู้ซึ่งเขาไม่โยยดีที่จะสนทนากับอย่างเรียบร้อย

“เมื่อลูกเอื้อมยังเรียนอยู่ ปีที่ ๔ คุณสายัณห์ย้ายจากนายอำเภอ เมืองสงขลาไปเป็นปลัดจังหวัดของพ่อที่ลำพูน” คุณพ่อบอกกับเอื้อมพรในคืนวันนั้น ก่อนที่เอื้อมพรจะกราบลาเข้านอน

“ทำงานดี อนาคตในหน้าที่การงานกำลังแจ่มใส และมีทางก้าวไปไกลทีเดียว ไม่น่าจะลาออกมาคิดทำอะไรเอนาเสียในวัยนี้”

เอื้อมพรคงโอบคอคุณพ่อ ชบศิระชะอยู่กับชอกโหล่ ท่านนิ่งเหมือนไม่รู้สึกอะไรใส่ใจเสียดีต่อความเป็นมา และความเป็นไปของแขกผู้มีเกียรติ แต่ในวงความคิดนั้นยังเลื่อนลอยอยู่ใกล้ๆ กับเหตุการณ์ที่เขาได้แสดงออกมาเมื่อตอนกลางวัน...เกือบจะพูดออกมาแล้วว่า “แต่ลูกเอื้อมของพ่อคงจะถูกเขาเห็นเป็นตัวตลกอะไรตัวหนึ่งไปแล้วละ พ่อขา”

ถ้าไม่เพราะบังเอิญคุณพระพุทธรูปเปรยๆ ขึ้นมาว่า “เป็นคนขี้นมๆ อย่างนั้นเอง นอกจากจะคั่นกันนานๆ อีกสักหน่อย”

สายัณห์ปฏิเสธความเอื้อเฟื้อของเจ้าบ้าน เรื่องอาหารการกินอย่างนอนน้อม เมื่อได้รับคำเชื้อเชิญให้เข้าร่วมวงอาหารครอบครัววัฏจักรชีวิตกรรมสองพ่อลูกในวันต่อมา ซึ่งข้อนี้สหายอาวุโสเข้าใจความประสงค์เขาแจ่มแจ้งดี ยินยอมให้เขาได้รับความช่วยเหลือ เพียงขอคนไปคนหนึ่งตามที่ร้องขอ จากวันนั้นเขาก็มาชลุกอยู่ในกระท่อมหลังเล็กในเวลากลางวัน หรือไม่ก็

ออกไปติดต่อเรื่องงานที่เขาคิดจะทำพร้อมกับตาแหม่ม เข้าเย็น
จะเห็นเขาออกเดินเล่นในบริเวณไร่คนเดียว บางวันประจวบกับ
เวลาที่เอี่ยมพรกลับจากตรวโจวไร่ หรือเดินเล่นพร้อมกับเด็กหญิง
ลูกสาวคนครึ่งชาวพื้นเมือง เขาเพียงแต่เปิดหมวกหักทาบ
สองสามคำเป็นพิธี แล้วรีบเดินผ่านไป คล้ายๆ กับเอี่ยมพร
เป็นคนรู้จักหน้ากันเพียงธรรมดาคนหนึ่ง ไม่ใช่เอี่ยมพรเป็น
ลูกสาวเจ้าของบ้านที่เขามาเป็นแขกอาศัย เอี่ยมพร รัฐกิจวิกรม
ผู้เป็นธิดาพระรัฐกิจวิกรมนายเก่าของเขา และโดยเฉพาะ
เอี่ยมพรหญิงวัยรุ่น ตาซึ่ง ผมสวย กุหลาบงามที่กำลังเบ่งบาน

กระท่อมหลังใหญ่ได้ต้อนรับสายัณห์เป็นครั้งที่สอง
ในเวลาเย็นที่อากาศแจ่มใสนับจากเวลาที่เขาเริ่มมาพักจนถึง
บัดนี้เกือบจะร่วมเดือน เอี่ยมพรกำลังนั่งคิดบัญชีรายได้รายจ่าย
ที่เกิดจากผลงานในไร่ อยู่ในห้องทำงานส่วนตัว ขยับจะปิด
สมุดบัญชีวางปากกาเตรียมออกมารับรองตามหน้าที่แม่บ้านแต่
.....อี! เกลียดน้ำหน้า.....ฉันก็ไม่ใช่คนที่ชอบเอาใจใส่ในตัวคนอื่น
มากกว่าตัวเองคนหนึ่งเหมือนกันนี่ละเอี่ยมพรคิด

ระหว่างนั้นหล่อนได้ยินเสียงสนทนาดัง กระท่อน -
กระแท่นเข้ามาในห้อง เสียงคุณพ่อหัวเราะดัง เสียงกังวานทุ้ม
เบาๆ ของเขาสลับ ไม่ได้ยินเสียงคุณพ่อเรียกหาเอี่ยมพรดังที่
เคยเรียกเมื่อแขกมาหา แสดงว่าผู้เป็นแขกปรารภนาในเรื่อง
ส่วนตัวมากกว่ามาเยี่ยมเยือนโดยอธยาศัยไมตรี เอี่ยมพรคง

นั่งทำงานในห้องต่อไปด้วยอารมณ์สงบจนเขาลากลับ

เสียงฝีเท้าหนักเดินเข้ามาในห้องเอี่ยมพร เหลียวมาพอดีกับ ชายชราร่างสูงใหญ่ยืนคาบกล้องอยู่ข้างหลังเก้าอี้หล่อน

“คุณสายัณห์มาบอกพ่อ บอกว่าจะได้ลู่ทางทำมาหากินเรียบร้อยแล้ว และตกลงใจจะอยู่ที่นี้...” เอี่ยมพรรู้สึกปลาบในทรวงอกเหมือนมีอะไรชนิดหนึ่ง “หรือคะ” หล่อนร้องออกมาอย่างเปลือยตัว แต่แล้วก็เสียดไปในการทำงานขบขัน “ตกลงเขามาเป็นปลัดไรของคุณพ่ออีก”

“เขาจะเป็นข้าหลวงเองละที่นี้” ชายชราหัวเราะฮึๆ ในลำคอ ขณะที่ชักกล้องยาออกจากปาก “เขาจะขอซื้อกระท่อมไม้ไผ่ของเรา และขอแบ่งที่ดินทางด้านนั้นทั้งหมด เลี้ยงหมู ปลูกอ้อย ถั่วเขียว ลงกระเทียม และจะทำไร่ยาสูบ ที่ดินพ่ออยากสงเคราะห์ในราคาทุน แต่กระท่อมพ่อบอกว่าลูกเอี่ยมเป็นผู้สร้างและเจ้าของ

สองพ่อลูกเหลียวไปทางหน้าต่าง ไปทางกระท่อมหลังเล็กพร้อมกัน ท่ามกลางแสงแดดอ่อนเมื่อตะวันจวนลับทิวเขาบนเนินหญ้าชายละเมาะริมธารน้ำใส กระท่อมไม้ไผ่หลังน้อย แบบสมัยใหม่สง่าอยู่ ด้วยหลังคาที่ทำด้วยไม้ไผ่ผูกผูกทาสีแดง ตัวกระท่อมสีฟ้าอ่อนรับกับดอกแดงสด และใบเขียวของเฟื่องฟ้าที่ขึ้นพันเป็นซุ้มที่บอบๆ เหลือง บริเวณเนินอุดมไปด้วยไม้ดอกที่ปลูกเป็นชั้นสลับกล้วยไม้ดินปลูกต่างรื้อเป็น

วงรอบ ในบึงน้ำใสหลังเนินสะพานด้วยบัวหลวงบัวแดงทั้งบาน และตูมชูดอกอยู่ท่ามกลางใบสีเขียวเต็มบึง เป็นวิมานน้อยๆ ที่เอื้อมพรประจงสร้างมาร่วมปีจึงสำเร็จเป็นรูปขึ้น

ซุบมือเปิบละซี.....เอื้อมพรคิด.....ด้วยความรู้สึกเหมือนเด็กน้อยที่ถูกแย่งตุ๊กตาตัวโปรด.....เห็นแต่จะได้.....เอาชีวิตมาซื้อก็ไม่ขายให้หรอก....

แต่....ถ้าเขาไม่ได้กระท่อมหลังนี้ ระหว่างนี้เขาจะไปอยู่ที่ไหน. เขาจะต้องไปอยู่ที่อื่นที่ใหม่ หาที่ดินปลูกบ้านห่างไปจากที่นี่...เขาอาจจะโกรธ.....หรือบางที่เขาอาจจะลืมนึกความคิดที่จะฝังรกรากอยู่ที่นี่.....เขาอาจจะต้องจากไปไม่กลับมาพบกันอีก....เขาอาจจะ.... ฯลฯ

“สองพันบาทรวมทั้งเครื่องแต่งบ้าน และตัวกระท่อม ถ้าเขาไม่คิดว่า เราพ่อลูกเป็นพ่อค้าแม่ค้า” เอื้อมพรพูดด้วยเสียงที่พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะไม่ให้สั่นเครือ “ในราคาทุนเช่นเดียวกับที่ดินของคุณพ่อ เมื่อเขาพอใจจริง”

หล่อนเบือนหน้าจากกระท่อมหลังนั้นแล้วยิ้มเศร้าๆ กับผู้บังเกิดเกล้าในที่สุด

รวบวรรณกรรมรักอมตะ แค่วิลณณารักอมตะของอิงอร

นามปากกา อิงอร

เปรียบประดุจัญมณีที่ประดับวงการวรรณกรรมไทย

ด้วยฝีมือการประพันธ์ที่หาใครเทียมยาก

เป็นที่ยอมรับในหมู่นักเขียนร่วมสมัย เช่น

ยาขอบ, ศรีบูรพา, นาคะประทีป, นายตำรา ณ เมืองใต้
สด ภูมระโรหิต, วรรณสิทธิ์ และ เทม เวชกร

ในอดีต อิงอร เป็นนักเขียนที่ได้รับการยกย่องด้านการใช้ภาษา
ที่ทำให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจ ผลงานของอิงอรเป็นตัวแทน
ของนวนิยายจากยุคอดีตที่ยังคงคุณค่าบนชั้นหนังสือในยุคปัจจุบัน

หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับ

นักเรียน นักศึกษา หรือผู้ที่สนใจศึกษาวิวัฒนาการ
ของวรรณกรรมไทย ซึ่งนวนิยายของอิงอรเป็นตัวอย่างที่ชัดเจน
ทั้งทางด้านภาษา สังคม และวัฒนธรรม

นวนิยายของอิงอรถือเป็นพื้นเพื่องสำคัญที่ผลักดันให้เกิด

นวนิยายจากนักเขียนมือใหม่ในรุ่นต่อมา

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

หมวดนวนิยาย

ISBN 974 91608-3-5

ราคา 139 บาท